

paigast ärra ollen läinud, ma tunnen omma fässo-wasto eksimist ja ollen nüüd wang." Waljuste nuttes passus tüttarlaps iffa veel armo. Agga upser ei woinud senna ka fed-dagi parrata, waid laskis Selami wangiwia, ja läks isse sedda wangi watama, fed-da Selam piddi wahtima — agga sedda pol-nud ennam fussagil — ei tea suhho jubba läinud. Siis läks osi veel raskemaks; — Maria ei teadnud, mis ta piddi teggema. Teisel hommikul tahtis funninga palvele miina Selami párrast; läks funninga maia ukse ette, langes wahtide ette pólweli ja passus ennast funninga jure lasta, ja tahtis, kui se woimalik piddi ollema Selami nuht-lust kanda. Agga ei wähhid wötnud tedda kuulda, naersid veel peálegi. Siis läks ta meel ni seggaseks, et ta fui juhm ja hul-möda ulitsaid eddasid ja taggasid joofsis, ja fu-las Selami járrele, ja sai teada, et ta hom-me omma nuhtlusse piddi sama — püssiga mahhalastud. Siis sai ta foggoni segga-seks, läks joostes merre äre ja húppas jár-

sust ärest wette. Siis sóitis seált üks eh-tind mees hulga teenrittega ratsa mõda, fu-lis tüttarlapse wette húppamisse pahwata-mist ja näggi ka, kuida ta laenetes surmaga woltles. Silmapilk fargas ta hobbose sel-jast mahha, läks tüttarlapse járrele. Mees läks uiudes, sai marsi tüdruko kätte ja töi kaldoale. Suur hulk rahwast olli senna kofko joosnud, agga iggaüks lõi ennast förwa, kui näggid tüttarlapse peástja funninga poia ollewad. Ta käskis rutto wankrit murret-seda — ja silmapilk olli ühhe kaupmehhe told seál; siis pandi tüdruf, fes jo otsego surnud olli, tolda, ja funninga poeg istus isse förwa ja sóitsid funninga maiasse, kus tüdruf arsti holeks anti. Mattofesse aia párrast toibus ta jálle üllesse ja piddi siis rákima mikspárrast ta ennast isse olli taht-nud ärraupputada. Ja ta rápis ustawalt keik sedda luggu otsast otsani, ja funninga poeg lubbas, kui piddi wähhå woimalik olle-ma, Selami eest passuda. Teise hommiko warra läks funninga poeg omma issa jure